

Mindretal i Landstinget har nu foreslaaet en fornuftigere Skala, en Rateskala, en Skala, hvis Stigning er langt fornuftigere end den Stigning, som der her foreligger. Man gaar forholdsvis hurtig fra 1,3 til 1,4, 1,5 o. s. v. for de smaa Indtægter; saa bliver der lange Spring op gennem Middelindtægterne, og saa bliver der tilsidst slet ingen Spring. Den Skala, der her foreligger, fra 1,3 til 2,5 pCt., rammer, saaledes som den er udformet, i særlig Grad Middelindtægterne, men skaaner forholdsvis de store Indtægter; den rammer i særlig Grad Middelstanden i By og paa Land, og det er meningsløst. Og jeg forstaar ikke, at man ikke benyttede Lejligheden, naar der kom Tilbud fra det Estrup'ske Mindretal i Landstinget om, at det vilde gaa ind paa en fornuftig Rateskala; jeg forstaar ikke, at man saa ikke straks fra Venstres Side slog til. Selv om de frikonservative havde modsat sig det, havde der alligevel været et stort Flertal, hvis Venstre og Estrupperne vare gaaede sammen. Og hvorfor skulde de ikke gøre det, naar det var fornuftigt? Men jeg ved heller ikke, hvad der skulde have forhindret de frikonservative i at gaa med til en mere rationel og moderne udformet stigende Skala end den, der her er Tale om.

Formueskatten har den Mangel, som jeg allerede har omtalt, at den tvungne Selvangivelse er falden bort, og dernæst har den jo den overordentlige Mangel, at den ikke paalignes efter en stigende Skala. Særlig her, hvor der er Tale om, at den skal anvendes til Lettelse for Hartkornet, og mest for det store Hartkorn, burde den absolut have en stigende Skala.

Ejendomsskylden har ogsaa de Mangler, jeg allerede har omtalt. Den er saadan noget underligt halvt noget, den er hverken rigtig Ejendomsskat eller rigtig Grundskat, men en Mellemting, som det er umuligt at forsvare teoretisk og principielt, men som vist ogsaa praktisk vil medføre ret uberegnelige og ret mærkelige Resultater. Men i og for sig er den en meget god Skat; jeg tror, som sagt, at man blot skulde give sig Tid til at faa en virkelig god Skat ud af den.

Det er disse 3 Skatter, der er Tale om. Nu kan man sige: Ja, men saa maa I Socialdemokrater være svært tilfredse; det er jo 3 Skatter, som i og for sig ere forholdsvis heldige. Ja, men vi ere i og for sig ikke begejstrede for ny Skatter, det kommer an paa, hvorledes de anvendes. Hvis man f. Eks. vilde foreslaa en overordentlig retfærdig Formueskat med

stigende Skala, men som skulde anvendes til Udvidelse af Kjøbenhavns Befæstning, vilde vi stemme baade mod en Udvidelse af Kjøbenhavns Befæstning og imod en Formueskat. Det er i og for sig ikke Skatten, som begejstrer os, men det er den Tanke, at Staten faar Penge, som den kan anvende paa en nyttig og demokratisk Maade til Fordel for de brede Lag af Befolkningen. Og den Anvendelse, som disse 3 ny Skatter til et Beløb af 13 Mill. Kr. faar, forekommer mig i højeste Grad uretfærdig, uforsvarlig og udemokratisk. De bruges jo væsentlig til at lette Hartkornsbesiddernes Skat. Den Lettelse, som Hartkornsbesidderne ville faa efter Skattelovene, saaledes som de foreligger, har jeg gjort op til noget over 6 Mill. Kr. — 6,168,000 Kr. — deres Lettelse i Statskatter, Kommuneskatter og Amtsskatter sammenfattet. Efter Forslaget her i Fjor vilde Lettelsen efter min Beregning, som jeg tror holder Stik og heller ikke er bleven afkræftet fra nogen Side, have været noget over 7 Mill. Kr. — 7,200,000 Kr. — Den er i Aar mindre, og det ligger i Sagens Natur, thi naar Staten i højere Grad end i Fjor skal have Balance og ikke kan give Afkald paa saa store Indtægter, kunne Hartkornsejerne heller ikke faa saa store Lettelser, som der var Tale om i Fjor. Men medens Balancen er tilstræbt opnaaet paa den Maade, at man fra et Underskud paa $3\frac{1}{3}$ Mill. Kr., naar man regner Tiendeloven med, er gaaet over til et Underskud af 700,000 Kr., miste Hartkornsbesidderne kun ca. 1 Mill. Kr. ved denne Forandring, og Resten maa altsaa bæres af andre. Det forekommer mig, at det vilde have været betydelig mere rimeligt, om man havde ladet Hartkornsbesidderne bære deres fulde Part af Byrden ved Balancen. Selv om de ikke havde bevaret hele den Formindskelse i Skattebyrderne, som Staten nu ikke længere kan bære, vilde de dog have faaet en Lettelse af over 4 Mill. Kr., ca. 12 Kr. pr. Td. Hartkorn, og det havde sikkert været ganske anstændigt. Naar man vilde have Balance for Statskassen, vilde det have været naturligt, ikke at nedsætte Statstilskuddet til Kommunerne og ikke at foretage andre Nedsættelser og Forringelser, som vilde ramme den almindelige Befolkning, men derimod forringe den overordentlig store Gave til Hartkornsbesidderne, som blev vedtaget i Fjor. Her er altsaa Tale om, at Hartkornsbesidderne faa en Lettelse i deres Stats-, Sogne- og Amtsskatter af godt 6 Mill. Kr., det vil